

PROLOOG

De lucht kleurt zwart, zo donker als de nacht en het voelt koud, terwijl de zon begint te branden op mijn huid. Mijn huid kleurt rood als een kreeft en ik beseft dat ik me snel moet verschuilen; ondanks de kou en de plotselinge donkere lucht, brandt de zon feller dan ooit. Snakkend naar adem proef ik een rare smaak in mijn mond, framboos, of in ieder geval iets wat daarop lijkt, ik proef het lichtjes en de geur van alcohol overweldigt me. Snel kruip ik onder een grote auto die geparkeerd staat op de parkeerplaats, een pick-uptruck waar ik maar net onder pas. Verscholen voor de zon, maar de krappe ruimte tussen de auto en het asfalt voelt absoluut niet comfortabel. Het asfalt lijkt almaar warmer te worden tot het begint te scheuren, de barsten lopen door tot aan het vliegveld dat zich bevindt aan de andere kant van de parkeerplaats, waarna de ruiten springen en het pand begint te verzakken. Mensen rennen het gebouw uit en ik zie ze verbranden, levend verbranden. Ik probeer kalm te blijven in de hoop dat dit snel voorbijgaat, maar ademen wordt met de minuut zwaarder en bij die gedachte wordt het zwart voor mijn ogen.

Wanneer ik bijkom weet ik niet meer wat er is gebeurd, ik kan het me niet herinneren. Ik kijk om me heen en ik zie overal puin, er liggen mensen op straat. Het vliegveld is weg, totaal verwoest en het is stil. Ik hoor geen vogels of mensen, ik hoor helemaal niets. Ik vraag me af waarom ik onder een auto lig, ik pak mijn mobiel en probeer Kai te bellen, maar ik heb geen bereik.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik hardop aan mezelf, terwijl ik onder de auto vandaan kruip. Ook dat hoor ik niet. Het is alsof ik gek word, het lijkt wel een nachtmerrie.

Ik kijk rond en controleer of de mensen om me heen nog in leven zijn. Bij één iemand kniel ik neer, ze lijkt wel verbrand. Ik controleer haar hartslag, maar helaas, geen leven. Het eerste wat er door me heen schiet is dat er een oorlog is uitgebroken, maar dat is onwaarschijnlijk zonder aankondiging. Een terroristische aanslag misschien, laten we hopen van niet. Ik voel mijn hart kloppen in mijn borst.

Dwalend rond het vliegveld, niemand in zicht, voel ik opeens een ontploffing. Ik hoor niets, maar ik voel het in mijn lichaam, een diepe trilling voor heel even. Het voelt niet goed. Angstig ren ik een schuur binnen aan de andere kant van de parkeerplaats, waarvan de deur wagenwijd openstaat, alsof er iemand met grote haast vertrokken is en alles zo achtergelaten heeft. Het is donker binnen en de paniek slaat toe. Vlug pak ik mijn mobiel en ik druk op het ontgrendelingsknopje aan de zijkant, het scherm licht op en ik schijn de ruimte rond. Het is een oud, vervallen huisje waarvan alle ramen dichtgetimmerd zijn met houten planken. Er hangt veel stof en langzaam hoor ik mijn oren weer

ruisen, ze beginnen te piepen. Even later is het weer stil, maar niet zo stil als zojuist.

‘Hallo, is daar iemand?’ roep ik zachtjes, maar ik krijg geen reactie. Wel verschijnt er een voorzichtige glimlach op mijn gezicht, ik kan mezelf weer horen. ‘Wat is er toch gebeurd? Waar is iedereen en wat was die ontploffing?’ vraag ik hardop aan mijzelf om mijn stem weer even te kunnen horen. Er is zoveel onduidelijk en ik heb zoveel vragen.

Ik vraag me af wat of wie zoiets als dit kan veroorzaken en waarom ik me niets meer kan herinneren van de gebeurtenis. Wat ik me ook afvraag is hoe het zou gaan met Kai en of mama wel oké is. Ook vraag ik me af of papa nog wel op me aan het wachten is en hoe ik nu in hemelsnaam bij hem moet komen aan de andere kant van dit land.

Onverwachts hoor ik de trap kraken, ik geloof dat er iemand naar beneden komt. Ik weet niet zo goed wat ik moet doen en hoe ik moet reageren. In een reflex haast ik me naar buiten en onverhoeds sta ik oog in oog met iets dat ik nooit voor mogelijk heb gehouden. Alsof ik gek word, vraag ik aan mezelf wat er gaande is, of ik mijn eigen ogen nog wel kan geloven. Ik sta hooguit twee meter af van een groot beest dat me doordringend aankijkt met zijn twee diepzwarte ogen. Het is ongelooflijk en totaal verstijfd van de schrik, sta ik met open mond te kijken. Het lijkt wel een grote wolf en het stinkt enorm uit zijn bek. Ik storm terug naar binnen en maak snel de deur weer achter me dicht. Langzaam draai ik me om en vlucht, met mijn telefoon als zaklamp, richting de trap. Er is gelukkig niemand te zien dus ik ren naar boven. Terwijl ik mijn voet van de laatste trede haal, begint het gebouw hevig